

Maribor, 7. 9. 2018

Ljuba!

Ne vem točno, kako bi ti to sploh povedala ... Težko je samo z besedami opisati, kar čutiš. Ne glede na to, kako močno se trudiš, se ti vedno zdi, da si povedal premalo. In zgrešil bistvo.

Danes ti pišem, ker ti bom povedala nekaž, kar že predolgo časa nameravam, a za to preprosto ne najdem besed. Vsakič, ko zberem pogum in odprem usta, iz njih ne pride nič. Morda mi ne verjameš, koliko mi pomeniš, a vendar si zame najdragocenejša. Prav zato me je s teboj groza govoriti. Vedno znova se bojim, da bi te prizadela. Zlomila tvojo nežno in že tako zlomljeno dušo. Te naredila še bolj nebogljeno.

Moje srce pa tega ne želi. Ne želi te ne zlomiti, uničiti, niti raniti. Želim ti biti le v oporo. Rada bi bila tvoj steber v težkih časih. Želim si, da bi se name lahko zanesla, ko ti bo hudo. Ko ne boš videla poti dalje in te bo obdajala sama tema. Želim si, da se takrat spomniš name. Da sem tvoja zvezdica v temni noči. Takšna mala, drobna, a vendar neomajna in odločna. Takšna, ki ne ugasne, ko zapiha prvi veter, vendar se bori proti njemu.

Zato mislim, da sem ti dolžna opravičilo. Ničkolikokrat pozabim nate. Na vse tisto, kar storiš zame in uso poštenovalnost, ki je ob tem potrebna. Prav ti si tista, ki si odgovorna za usak moj uspeh, za usako dobljeno zmago in izpeljano stvar. Čeprav se pogosto ne zavem, za usem stojiš ti. In prav sram me je, da sem lahko tako slepa, da te večino časa preziram ter ti ob tem delam veliko krivico. Rekla boš, da iščem izgovor, kar je mogoče tudi res, a mi je mar zate. Zato si res želim, da bi razumela, kako zelo mi je žal ...

Na tvojo žalost današnji svet ni nič kaj prizanesljivi do tebe. Mediji in socialna omrežja me usak dan znova prepričujejo, da si polna napak in da moraš postati popolna. Kot da je dejansko kdo popoln - pa se imamo ljudje useeno med seboj radi. Ampak je včasih res težko zbrati jekleno voljo, ki jo potrebuješ, da se upreš zgrešeni miselnosti sodobnega časa ter spoštuješ tisto, kar v življenju res šteje.

Morda se ti zdi čudno, da sem potrebovala toliko časa, da sem prišla do bistva. Do tiste točke, ki je namen usega skupaj. Presenečena boš, koliko pogumna je potrebno za preprosto dejanje. Vse, kar sem hotela reči, so tri besede. Tri samcate besede. A včasih te je tako strah, da si ne upaš niti tega. In potem bi ti le-ta rad uzel še to, kar ti je najbližje. Naj se gre solit.

Ampak danes se mu ne pustim. Nocoj bom upornik. Vseeno mi je za posledice. Strah me je uničeval že toliko časa in mi uzel vse, za karkoli mi je bilo kadarkoli mar, da se mu več ne mislim pustiti. Morda sem zaradi tega arogantna ali vsaj provokativna, a mi je čisto useeno. Nocoj bom zmagala jaz!

Torej, draga jaz ... verjela ali ne, v vseh teh letih nisem enkrat zbrala poguma, da bi ti na glas rekla naslednje besede. To so preproste besede, ki jih pozna usak petletnik, a jih je nas, »starejše ljudi«, strah uporabljati. Tako kot nas je pogosto strah živeti. Zato bi ti danes, vsemu strahu naukljub, rada rekla to, na kar čakam že celih 16 let. Čisto tih, komaj slišno ti šepetem: »Rada te imam.«

Prerrojena